

[Početak](#)[O nama](#)[Kontakt](#)**Izbornik**

Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljenišтво
Gledišta
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentački centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Zaboravili ste lozinku?
Zaboravili ste Korisničko Ime?
Registracija

Arhiv

Početak [Feljtoni](#) [U SUSRET 65. OBLJETNICI BLEIBURGA I KRIŽNIH PUTEVA \(2\): Tito: Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde](#)

U SUSRET 65. OBLJETNICI BLEIBURGA I KRIŽNIH PUTEVA (2): Tito: Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde

Četvrtak, 29. Travanj 2010 09:17 |

Prema službenom partijskom izvješću iz 1952., broj pobijenih „narodnih neprijatelja“ 1945. iznosi 586.000 ljudi, od čega preko pola milijuna žrtava čine Hrvati

„Vjesnik“ je u nedjelju 27. svibnja 1945. donio vijest „da Tito ovih dana u pratnji generala Rankovića obilazi okolicu Zagreba“, bolje reći rukovodi pokoljem Hrvata širokih razmjera, koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZN-e i sudionik pokolja u okolici Krapine, a kasnije pokajnik Mladen Šafranko, osobno mi je svjedočio da je Tito dan-dva nakon svog rođendana obišao zatvor OZN-e u Krapini, logore u Mirkovcu kod Svetoga Križa Začretje i Oroslavju, te stratišta u Đurmancu i na Maceljskoj Gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isključivo između 26. i 28. svibnja. S udaljenosti od kojih 300 metara Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonito uhićenih svjetovnih osoba. Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama. Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagrne zemlja. Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja otišao iz Zagreba u Ljubljanu, gdje je istog dana održao brojno posjećen govor. U njemu se neuvijeno i

pobjedonosno pohvalio: „Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde“. Prema svjedočenju borca pratećeg bataljuna Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin Rov na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju, gdje je „nakon koljačkog raporta“ izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna i

potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Prema svjedočanstvu Milovana Dilasa, Tito je u Ljubljani 28. svibnja, nakon govora i cjelodnevnog proslave pobjede partizanske vojske, mrtav pijan osobno naredio otvaranje novoga masovnog stratišta na Kočevskom Rogu, koje je trebalo ubrzati „likvidacijom“ spomenutih preostalih 200.000 zarobljenih „bandita“. Tito pritom nije razbijao glavu utanačenjem bilo broja, bilo načina odabira zarobljenika i uhićenika za smaknuće na Kočevskom Rogu. To je pitanje prepustio svojim partizanskim životinjama. Odabir i broj žrtava kočevskog pokolja bili su stoga, kao dio tada široko razmahane stihije masovnog ubijanja, nasumični i slobodno improvizirani od Titovih krvoloka. Samo mjesto pokolja, pijani je maršal odabrao na savjet Franca Leskoškega Luke i Borisa Kidriča, svojedobno zapovjednika i politkomesara tzv. Glavnog štaba Slovenije, te Ivana Mačeka Matije, načelnika OZN-e za Sloveniju. Sva trojica pozvanih ubojica, odlično su poznavali bespuća i pećine Kočevskoga Roga, jer su se upravo u njima skrivajući neotkriveni održali cijelo vrijeme rata. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, odnosno razdoblje od 28. svibnja do 2. lipnja, kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo Katoličke Crkve na čelu s biskupom Salis-Sevisom. Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, točnije 1. lipnja 1945., Tito je prema svjedočenju partizanskog koljača Jure s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klančnicu na Kočevskom Rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja ljudi. Nakon jednodnevnog boravka u Zagrebu 2. lipnja, Tito je nenajavljeno 3. lipnja ponovno otišao u Sloveniju i konspirativno se kretajući, susreo s maršalom Crvene armije i zapovjednikom ukrajinske fronte F. I. Tolbuhinom, te ga pritom odlikovao ordenom „narodnog heroja“. „Vjesnik“ nije naveo mjesto i vrijeme susreta, no izvijestio je „kako je Tito na putu kroz Sloveniju obišao Celje i okolicu“. Svjedok Sečen tvrdi da je Tito uistinu obišao okolicu Celja, no prvenstveno klančnicu ljudi koja je radila punim pogonom. To su bili eksterminacijski logori Bežigrad i Teharje dupkom puni zarobljenika i uhićenika, te okolna stratišta. Tito je isti dan obišao logor i šumu Tezno kraj Maribora. Sečen navodi da nikada u životu nije vidio ništa slično. „To su bili vrlo duboki, kilometrima dugački protukolski iskopi do vrha popunjeni leševima ljudi, iz kojih se širio strašan smrad“. Tito je naredio da se jame zatrpaju čim prije, ako treba i uz uporabu strojeva. Idući se dan ovaj komunistički krvolok opet pojavio u Zagrebu, gdje je boravio dva dana. U ponedjeljak 4. lipnja primio je zagrebačkog nadbiskupa Štepinca, a u utorak 5. lipnja Papinog izaslanika Marconea. U utorak ujutro Tito je posjetio partizanske ranjenike u Vojnoj bolnici „Rebro“, gdje se zadržao preko dva sata. Pritom se zanimao je li bolnica do kraja očišćena od „hrvatske bande“. Zapovjednik Vojne bolnice „Rebro“, partizanski kapetan dr. Julius, svom je maršalu podnio slijedeći prijavak. „Hrvatske bande više nema. Smještena je na dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje“, pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku. Odmah nakon posjeta „Rebru“, Tito je u pratnji generala Rankovića otišao u Bjelovar, gdje je prvo posjetio Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Bjelovar i stratište Lug, a potom skupinu ubojica počastio pićem u hotelu „Grand“. Bjelovarski je logor bio važna postaja u hodnjama smrti i vrhovni je zapovjednik osobno izdao potreba uputstva za što djelotvornije odvijanje kanibalskog pokolja Hrvata. Tito je potom iz Bjelovara pravcem današnje podravske magistrale krenuo prema Osijeku. Kolona vozila je uz rubove ceste stalno nailazila na nepokopane, unakažene ljudske leševe, zaostale iza prolazaka smrti. Vozila su u nekoliko navrata obišla četveroredove izglednijih i krajnje iscrpljenih, polugolih ljudi, koji su se usporeno vukli cestom pod partizanskom stražom. Prema kazivanju generala Koče Popovića, od 9. svibnja 1945. nadalje, samo na relaciji Bjelovar-Kovin, u pokretu je istodobno bilo 26 ešalona ratnih zarobljenika i uhićenih civila, a svaki je brojio od tri do pet tisuća ljudi. Tim je pravcem tijekom dva mjeseca, ususret pomno razrađenom stroju za ubijanje, prošlo 200.000 ljudi, od kojih je rijetko tko preživio. U posljednjim satima 5. lipnja, pretekavši kolone iznemoglih Hrvata koje je poslao u smrt, Tito je nenajavljeno ušao u Osijek i posjetio ranjenike u vojnoj bolnici „Tvrđa“. Istog je dana noćio na nepoznatom mjestu u Osijeku. U srijedu 6. lipnja rano ujutro, obišao je veliki logor u Kovinu i nakon toga se skrasio u dvoru srpskih kraljeva u Beogradu. „Vjesnik“ je prigodom završetka kanibalskog razdoblja između 19. svibnja i 6. lipnja 1945., tijekom kojeg je Tito „u najstrožoj komunističkoj konspiraciji“ izravno zapovijedao pokoljem cvijeta hrvatske inteligencije i mladosti, donio kratku vijest: „Tito je na putu iz Zagreba u Beograd posjetio ranjenike u glavnoj VB u osječkoj tvrđavi, vraćajući se sa svog putovanja kroz Sloveniju i Hrvatsku“. Najzorniji prikaz Titove uloge u pokolju hrvatskoga stanovništva tijekom proljeća i

Fotografije tjedna**Anketa**

Hoće li slovenski građani na referendumu podržati sporazum Pahor-Kosor o arbitraži?

- Da
 Ne
 Ne znam

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih Gostiju: 7

traži...

U proljeće 1945. pruzio je generala Koča Popović, u svjedočanstvu izrečenom nakon što je pao u Titovu nemilost i bio lišen svih partijskih i državnih dužnosti. Popović tvrdi da je Tito rukovođenje svim važnim političkim i vojnim zadacima uvijek čvrsto držao u svojim rukama i nikada ga nije prepuštao svojim suradnicima. Takav je odnos imao i prema zahtjevnom i složenom pothvatu eksterminacije Hrvata, Nijemaca, Mađara i Šiptara (kako su tada nazivali današnje Albance) koncem Drugoga svjetskog rata. Tito je tih dana s najpovjerljivijim suradnicima satima sjedio nad zemljovidima

zarobljeničkih „maršruta“, naredbama za otvaranje stotina logora i planovima za što djelotvornije i što okrutnije ubijanje svojih političkih i klasnih neprijatelja. Prema Kočinom navodu, maršal prema svojim žrtvama, kako iz neprijateljskih, tako i vlastitih, komunističkih redova, nije osjećao nikakvu sućut. Bio je teško poremećena ličnost, kojoj dostojanstvo i životi ljudi nisu značili ništa. Bolesno je uživao gledajući krvoločno mučenje ljudi i sam čin gašenja ljudskih života. Tito se više puta javno hvalio kako je pokolj Hrvata izvršen 1945. njegov doktorat znanosti na univerzitetu komunističke revolucije, čime je javno preuzeo vrhovnu zapovjednu odgovornost za taj zločin bez zastare. Pri njegovom izvršenju nitko nije evidentirao imena i broj ubijenih ljudi. Jednostavno rečeno, zemljom su se valjale kolone iznemoglih zarobljenika i uhićenika, te punile zatvore i logore. Ubijanja su bila svakodnevna uz nastojanje da ih se pobije što više u što kraćem roku. O metodologiji „likvidacija“ nitko nije vodio računa i ona je bila prepuštena izvršiteljima. Pored osobnog izdavanja brojnih naredbi za „likvidacije“, te javnog preuzimanja vrhovne zapovjedne zločinačke odgovornosti, Tito se nije libio javno pohvaliti i brojnošću pobijenih „narodnih neprijatelja“ 1945. godine. Ona prema službenom partijskom izvješću iz 1952. iznosi 586.000 ljudi. Unutar tog broja preko 500.000 žrtava činili su Hrvati. Uz svoga vrhovnog zapovjednika i vrh zapovjedne piramide, dobro su poznati i neposredni izvršitelji tog genocida. To su bili tadašnja tzv. Jugoslavenska armija, postrojbe KNOJ-a i OZN-e, „organi narodne vlasti“ zvani Narodno oslobodilački odbori i njihovi odsjeci unutarnjih poslova, te mnogobrojno srpsko stanovništvo, koje je prema Titovu napatku dovedene hrvatske uhićenike ubijalo s posebnom nasladom, u velikom broju i iznimno okrutno. Istaknute komunističke ubojice, od maršala Tita pa do Pavla Lovasića, vlasti Republike Hrvatske su, poput jugoslavenskih, izdigle na „čast oltara revolucije“ i njihovim imenima prozvale ulice, trgove i parkove, kako bi udruženim snagama, plešući „Kozaračko kolo“, nastavili s rujanjem žrtvama hrvatskog genocida izvršenog prije šezdeset godina. Ni jedan od dostupnih počinitelja tada izvršenog ratnog zločina protiv hrvatskog naroda nije podvrgnut kaznenom progonu. Sadašnji najviši hrvatski državni dužnosnici pljuju po neoznačenim grobištima partizanskih žrtava daleko bogohulnije od svog uzora Josipa Broza Tita.

(Svršetak)
Zoran Božić